

Филозофски факултет у Нишу

Департману за српску и компаративну књижевност

ИЗВЕШТАЈ О РАДУ У ДУБРОВНИКУ

18-25. ЈУН 2015. ГОДИНЕ

Већ годинама редовно, поводом различитих тема, боравим у Дубровнику (Република Хрватска), истражујући по његовим архивима и библиотекама у оквиру свог бављења старом и новијом дубровачком књижевношћу.

Ове године, у периоду 18-25. јун, прикупљајући грађу за монографију о дубровачком филологу, публицисти и политичком раднику Луко Зоре (1846-1906), прегледала сам његову оставштину која се чува у Државном архиву у Дубровнику. У оквиру рукописне оставштине овог занемареног али у свом времену изузетно ангажованог и актуелног интелектуалца, поред неколико рукописа његових већ штампаних дела (као и спева *Објављење*), имала сам велико задовољство да уз рукопис једне већ публиковане драме, нађем и до сада у науци непоменут аутограф комедије *Странпутицама на пут*, настале само две године пред смрт аутора – 1904. Намера ми је да у догледно време, по ишчитавању веома нечитког рукописа (очигледно је у питању прва верзија, с обзиром на бројна прецртавања и накнадне уметке), објавим овај текст који својом садржином, како се већ може рећи, указује и на пишчево специфично схватање политичке ситуације у Дубровнику на самом почетку новог века, посебно условљене јасном националном поделом у граду.

У рукописној оставштини Лука Зоре сачувана је и његова кореспонденција са бројним писцима, историчарима и публицистима, коју је у периоду 1876-1906. водио посебно као уредник два најзначајнија дубровачка литерарна часописа свога доба, „Словинца“ и „Срђа“. У питању су писма Мата Водопића, Стефана Митрова Љубише, Пера Будманија, Миховила Павлиновића, Вука Врчевића, Ватрослава Јагића, Ђуре Даничића, Константина Јиречека, Стојана Новаковића... Мада је о овим часописима

писано од хрватских књижевних историчара (Никола Иванишин и Никола Тоља), мишљења сам да би објављивање преписке значајно документовало посебност ситуације у којој су стварали најугледнији Срби католици последњих деценија 19. и почетком 20. века.

Такође сам, прегледавши веома богату оставштину Дубровчанина Ернеста Катића, уочила и обимну преписку коју је дубровачки лекар, али истакнути интелектуалац, писац, библиограф и сакупљач старина, Иван Аугуст Казначић, преко пола века водио са својим сином. Овако богата преписка (преко 60 писама) извор је за посебан поглед на Дубровник из пера једног од најинтригантнијих личности свога доба, посебно што је, и поред објављене монографије (ауторке Славице Стојан), до данас остала нештампана.

Ниш, 8. јул 2015.

проф. др Ирена Арсић